

РЕШЕНИЕ

№ 30312

гр. София, 30.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **6215** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Образувано е по жалбата на К. Р. Ш. от [населено място], срещу Заповед № 3286з-1252/02.04.2026 година на Директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемане на полицейска регистрация с рег. № 28232/27.11.2017 година.

Жалбоподателят твърди, че обжалваната заповед е постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. Твърди, че органът не е установил относимите факти и не е мотивирал акта. Твърди, че след като е настъпила реабилитация на 14.08.2024 година следва да се заличи полицейската регистрация по повод осъждането. Позовава се на Решение на Съда на Европейския съюз по дело С-118/2022 година. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед и да върне административната преписка на органа със задължителни указания за снемане на полицейската регистрация.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Претендира присъждане на направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски. В писмено становище от 14.07.2026 година излага подробните си съображения за основателност на жалбата.

Ответникът – Директор на Главна дирекция „Национална полиция“, чрез процесуален

представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Не изразява становище по същество.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед № 3286з-1252/02.04.2026 година Директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ е отказал снемането на полицейска регистрация № 28232/27.11.2017 година на К. Р. Ш.. За да постанови този резултат органът е приел, че полицейската регистрация е направена за извършени престъпления по чл. 129, ал. 1, вр. ал. 1 и чл. 325, ал. 1 от Наказателния кодекс. Приел е, че с присъда, постановена по НОХД № 4153/2019 година по описа на Районен съд – София, влязла в сила на 13.08.2021 година, регистрираният е признат за невиновен в извършване на престъплението по чл. 325, ал. 1 от Наказателния кодекс и престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от Наказателния кодекс и за виновен в извършване на престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от Наказателния кодекс. Приел е, въз основа на мотивирано предложение от 13.01.2026 година, че е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, за разкриване на престъпления, респ. превенция. Позовал се е на Съображение 27 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (Директивата) и Решение на съда на Европейския съюз по дело C-118/2022 година.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 23.04.2026 година, поради което подадената на 05.05.2026 година жалба е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Административното производство е започнало по Заявлението на К. Р. Ш. в вх. № 328605-242/06.11.2025 година за снемане на полицейската му регистрация.

С Предложение № 513р-4187/13.01.2026 година Директорът на Столична дирекция на вътрешните работи (л. 12 от делото) е предложил да не се сема полицейската регистрация на жалбоподателя. Предложението е мотивирано с предходното осъждане на жалбоподателя по НОХД № 4153/2019 година по описа на Районен съд – София.

Между страните не се спори, а се и установява от представената Карта за полицейска регистрация (л. 28 от делото), че жалбоподателят е с полицейска регистрация по досъдебно производство № 2809/02.11.2017 година за извършени престъпления по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 и чл. 325 от Наказателния кодекс.

С Присъда от 18.09.2020 година, постановена по НОХД № 4153/2019 година по описа на Районен съд – София, жалбоподателят е признат за невиновен в това, че на 21.09.2017 година е извършил престъпление по чл. 325, ал. 1 от Наказателния кодекс и престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от Наказателния кодекс и е признат за виновен затова, че на 21.09.2017 година, около 16.00 часа, в [населено място], пред търговски обект „КД Триумф-23“, находящ се на [улица], Гара Пионер, нанесъл удар с ръка в главата на Г. Ю. Н. и с това и причинил средна телесна повреда, изразяваща

се в пълна загуба на съзнание (комоционна кома), като със състоянието комозионна кома е реализиран медико-биологичният признак „Разстройство на здравето, временно опасно за живота“ – престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от Наказателния кодекс и му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, изпълнението на което е отложено с изпитателен срок от три години. Присъдата е влязла в сила на 13.08.2021 година.

Видно от Свидетелство за съдимост № 251127005000517119 жалбоподателят е реабилитиран. Реабилитацията е настъпила на 14.08.2024 година, арг. чл. 86, ал. 1, т. 1 от Наказателния кодекс, при липсата на данни за извършено друго престъпление в изпитателния срок.

Представена Справка за протичане на наказателни производства (л. 43-46 от делото), от която е видно, че на 03.11.2023 година жалбоподателят е задържан за 72 часа, срещу него е образувано досъдебно производство 1830/2023 година по описа на IV Районно управление – С. за престъпление по чл. 144а, ал. 3 от Наказателния кодекс, приключило на 30.05.2024 година с прекратяване на производството.

Съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, арг. чл. 21, ал. 1 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация (Наредбата), вр. Заповед № 8121з-267/10.03.2015 година на Министъра на вътрешните работи (служебно известна на съда). Спазена е процедурата по чл. 20, ал. 3 от Наредбата. Органът е установил относимите факти. Заповедта съдържа ясни мотиви и разпоредителна част.

Предвид горното съдът намира, че оспорената заповед е постановена при спазване на процесуалните правила.

Съхранението от полицейските органи на лични данни и по - конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, § 1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази директива. Съгласно чл. 4, § 1, буква в) от нея, държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите - членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

В Решението по дело С -118/22 година Съдът на Европейския съюз е дал задължително тълкуване, че чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, § 2, буква б) и чл. 16, § 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това

съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В конкретния казус органът е приложил разрешението, възприето в т. 45 и т. 70 от Решението на Съда на Европейския съюз, според което чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. Подходящите срокове за такава периодична проверка трябва (в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви (в) и (д) от тази директива и в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата) в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо.

При липса на определени от държавата-членка срокове за периодичната проверка на необходимостта от обработването на лични данни за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, на осъден с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, всяко иницирано производство по реда на по реда на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, вр. чл. 18 от Наредбата за извършване и снемане на полицейска регистрация (или производство за заличаване/изтриване на лични данни по чл. 21 от Инструкция № 8121з-1280 от 7 октомври 2021 година за реда за обработване на лични данни в министерството на вътрешните работи вр. 25, ал. 3 от ЗМВР, за заличаване на информация, съдържаща лични данни в информационните фондове на МВР), предполага извършване от компетентния административен орган на проверка за необходимостта от обработване по смисъла на ОРЗД на лични данни на заявителя в съответните хипотези, към датата на инициране на производството.

В случая органът е изпълнил задължението си да извърши проверка към датата на подаване на искането дали извършването съхранение на лични данни за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, на осъден с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително при реабилитация на субекта, все още е необходимо. По този начин необходимата предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР за снемане на полицейска регистрация, иницирано след писмено мотивирано искане на жалбоподателя, регистриран по реда на чл. 68, ал. 1 от ЗМВР, е налице.

Видно от съдържанието на оспорения акт в случая органът, освен предвидените в чл. 19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация действия, е събрал и анализирал наличната информация относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл. 68, т. 1-т. 5 от ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с други параметри, включващи естеството и тежестта на престъплението.

Такива обстоятелства за конкретния казус са свързани с вида на умишлените престъпления от общ характер, за извършване на които лицето е привлечено като обвиняем, и които са основание за извършване на полицейската регистрация по чл. 68, ал. 1 ЗМВР, а именно: престъпления по чл.

129, ал. 2, вр. ал. 1 от Наказателния кодекс и чл. 325 от Наказателния кодекс.

Относно факта на настъпилата реабилитация на основание чл. 86, ал. 1, т. 1 от Наказателния кодекс, следва да бъде посочено, че съгласно тълкуването в т. 61 от Решение по дело № С-118/2022 година на Съда на Европейския съюз, същата не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е само индиция, че субектът на данни представлява по-малък риск. Следва да се посочи, че целта на реабилитацията като институт на наказателното право и целта на полицейската регистрация като правен институт на административното право са различни, поради което настъпването на реабилитация не е основание за снемане от полицейска регистрация (в ЗМВР има такава хипотеза). Такава хипотеза няма и в Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД). Основен аргумент за предходното е именно фактът, че полицейската регистрация, съхраняването и обработването на лични данни, е последица не от осъждането на лицето с влязла в сила присъда, а от извършване на противоправно деяние от същото.

Що се касае до оправдаването на жалбоподателя за извършеното престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, то същото би било основание за заличаване на полицейската регистрация, арг. чл. 68, ал. 6, т. 3 от ЗМВР, ако същата беше направена само за това престъпление. Доколкото същата е направена и за престъпление, за което жалбоподателят е осъден с влязла в сила присъда и към момента на постановяване на оспорената заповед не е било налице законово основание за снемането и при настъпила реабилитация, то не са налице основание за снемането и. Отделно от това изменението в чл. 68, ал. 6, т. 7, б. „а“ и „б“ от ЗМВР (ДВ бр. 66/2026 година, в сила от 21.07.2026 година) изисква изтичане на 12, респ. 8 години от изтичане на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80 от Наказателния кодекс. В случая тези срокове не са изтекли.

С оглед на изложеното съдът намира, че административният орган е извършил правилна преценка за обществената опасност на жалбоподателя и е направил извод, че снемането на полицейска регистрация би представлявало риск от гледна точка на целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

При установения превес на обществения интерес към момента на извършената проверка, над правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо, се налага заключение за законосъобразност на постановения отказ за снемане на полицейска регистрация, при спазване принципа на пропорционалност.

С оглед на горното съдът намира, че проверяваната заповед е постановена при правилно приложение на материалния закон.

Предвид горното жалбата, като неоснователна, следва да се отхвърли.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро (200 лева), на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Р. Ш., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ап. 22, срещу Заповед № 3286з-1252/02.04.2026 година на Директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемане на полицейска регистрация с рег. № 28232/27.11.2017 година.

ОСЪЖДА К. Р. Ш., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ап. 22, **ДА ЗАПЛАТИ НА** Министерство на вътрешните работи – Главна дирекция „Национална полиция“ сумата от **102.26** (сто и две и 0,26) **евро**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: